

Vánoční jarmark

V sobotu 3. prosince se v obci uskutečnil už tradiční vánoční jarmark, na kterém bylo k vidění mnoho krásných vánočních ozdob a dekorací, ale i různých výrobků z korálků a bylinných přípravků. Snad každý, kdo jarmark navštívil, si něco odnesl domů. Na letošním jarmarku bylo možné také obdivovat práci mistra kováře, který přihlížejícím předvedl něco z kovářského řemesla. Rozsvěcení stromu na návsi doprovázelo vystoupení místních dětí, které svým představením všechny naladilo do vánoční atmosféry. Dorazil také Mikuláš s čerty a andělem, kteří dětem rozdali mikulášskou nadílku. Celou sváteční atmosféru dotvářela hudba v podání žesťového kvintetu z Morkovic. Pro všechny přítomné bylo přichystáno bohaté občerstvení v podobě vařeného masa a zabíjačkové polévky. Dospělí se mohli zahřát svářákem. Všem, kteří se podíleli na přípravě a organizaci této akce, děkujeme.

Kulturní výbor Zahnašovice

Z KRONIKY OBCE ZAHNAŠOVICE

- 13. -

směnych švestek mršičky, na ně si občané nenáročně požadovali. Po jídle buď učitel nebo jiný muzikant hrál na housle a děti tančily. To byla jejich odměna za vykonanou práci. - Učitel mívával ještě jiné funkce. Byval zvonářem, spívačkem a pohádkem, obecním písařem. - Je přirozené, pochopitelné, že se úřadu učitelštinu v těch dobách se nebrnili lidé kvalifikovaní a že učitel neměl významosti pro vychovatele dorostu národa taklike potřebné. Prohlídě i v době, kdy učitel už býval pro svůj úřad lépe vzdělán a nebral tak pouhýjše odměny za svůj odpovídající úřad, hleděli naň pod rozumným úhlem dob dřívějších. -

Je zajímavé, že Zahnašovjané nikdy mezi sebou Švábská netrpěli žida. Tak se vypovídá, že jakýsi žid Ehrlich ost oúci koupil v obci statek (grunt) č. 41, ale brzy se vyptě- židům nul, protože mu občané nepřáli, a lidé mohli, tam mu dělali něco na zlost. Tak puý mu kdysi o no- ci posekli kůžem-krádem nezralé obilí a nechali ležet.

Kořpotaři, nestálice, sami na obdělání polnosti, mají Služebná měli si služebné, jak se děje doand. Mezi mužskými služebníky byly tři různé kategorie. Nejstarší - pacholek - dostával ročně 40 zlatých a jako přidavek 20 loketů domácího plátua, „prostřední“ - mladší sloužící - 30 zl a nejmladší - pokůrníci - 20 zl ročně.

Dívka obdržela ročně 30 zl. a 20 loketů plátua. -

V roce 1903 bylo v Zahnašovicích dokončeno scelování poli. Před scelováním byl statek (grunt) až 57 kusůch, po scelování ve 4 až 6 kusích. -

Ole listiny kontribučenského fondu (bylo) v roce 1865 bylo v částině 26 podílůníků. Majiteli v této době byli tyto: V čísle 2. Bartík Jan (myní Dočkal Inocenc), v č. 3. Dohmel Karel (později Věcra Václav, myn' Kovák Jaroslav) v č. 4. Kuba Jan (myní Zakopal Eduard), v č. 5. Janovský Václav (později Jos. a Fr. Věcraovi. Pole bylo od

Scelování
poli.

Statky

gruntu odprodáno a stavbu koupil Jan Šoch. V roce 1925 stavbu vyhořelo a ještě téhož roku opět přikryto, avšak pouze z býv. celi celé fronty zastavené. 13 prodal Šoch hospáři Janu Hlončičovi, jenž úplně od základů zde vybudoval pěkný domek, s kovárnou ve dvoře v roce 1926. - V čísle 6. Hladčák Jura (nyní Hlončič Josef.) V čís. 7. Mikulík Josef (nyní Mikulík Václav.) V čís. 8. Zakopal František (nyní Zakopal Jan.) V čís. 9. Sváčina Josef (nyní Zakopalová provdaná Zavelová Emilie.) V čís. 10. Mikulík Martin (nyní Zakopal František.) V čís. 11. Šrabala Josef (nyní Mikulík Stanislav.) V čís. 12. Zarebník Václav (nyní Foukal Frant.) V čís. 13. Hlasič Jan (nyní Hlončič František.) V čís. 18. Peška Jan (nyní Hlončič František.) V čís. 19. Foukal Viktorín (nyní Foukal Josef.) V čís. 30. Bartík Pavel (nyní Zavel Josef.) V čís. 31. Šrabala Tomáš (nyní Sváčinová Helena, vdaná po Sváčinovi Josefovi.) V čís. 32. Sváčina Karel (nyní Sváčina Vladimír.) V čísle 33. Zakopal Jan (podděje Jarba Josef, nyní Máxtil Václav.) V čís. 34. Gajja Jan (nyní Gajja Jan.) V čís. 35. Tomáček Jan (podděje Zakopal František, nyní Václavík Josef.) V čís. 36. Smýkal Martin (nyní Zavel Frant.) V čís. 37. Sváčina Jura (nyní Foukal Fr., avšak na této místě nyní bylo předtím majitelem Hlončičem Florianem, tehdejšímu zpu. školy, pole odprodáno, takže dlejší majitel je pouze maloplužník.) V čís. 38. Sváčina Jan (nyní Mikulík Jan.) V čís. 39. Olabaja Jan (nyní Hlončič Josef.) V čís. 40. Mikulík Jura (nyní Mikulík Augustín.) V čís. 41. Pospíšek Jan (nyní Pospíšek Alois). -

Dobráři. V Chaloupkách bydlí v čís. 14. Portola Ignác, v čís. 15. Lehmal Ignác, v čís. 16. Zakopal Alois, v čís. 17. Cholasta Josef, v čís. 18. Molek Ferdinand, v čís. 19. Dvořák František (za dřívějších dob zde se žernovalo obilí.) V čís. 20. Pavelka Alois, v čís. 21. Mikulík František, v čís. 22. Michálek Frant., v čís. 23. Mára Josef, v čís. 24. Peška Jos., v čís. 25. Molek Ignác, v čís. 26. Gajja Frant., v čís. 27. Srejecar Klášpar, v čís. 28. Tomáček Jos.

Světluškový průvod

V pátek 28. října se u Obecního úřadu v Zahnašovicích sešly děti i rodiče, kde společně rozsvítili lampiony různých tvarů a velikostí a vydali se na večerní průvod obcí. Za posle-

chu hezkých písní z místního rozhlasu prošel průvod postupně celou obcí. Na závěr lampionového průvodu čekalo na děti kromě sladké odměny ještě překvapení v podobě ohňostroje.

MS Doubrava Zahnašovice – 1. společný hon

V sobotu 19. listopadu pořádalo myslivecké sdružení Doubrava Zahnašovice první letošní hon na drobnou zvěř. Nejdříve jsme na schůzi museli pečlivě naplánovat průběh honu, zajistit dobrou organizaci lovu, zabezpečit občerstvení účastníků a hlavně vymyslet zábavu na „poslední leč“.

V den honu nám bohužel počasí nepřálo. Vydátné proudy deště nás doprovázely téměř celý den. Ne nadarmo se říká: „V myslivosti nezáleží na počasí, ale na dobrém a kvalitním oblečení“. Kdo ho neměl, na tom nezůstala nitka suchá. I přesto se zúčastnilo 32 pozvaných střelců a nemálo honců z okruhu blízkých přátel naší myslivosti. Odměnou nám bylo vysoké množství ulovené zvěře. Věříme, že našemu druhému honu, který se koná v předvánočním čase, 17. prosince, už počasí bude přát. Určitě uvítáme i tento den vysokou účast a pomoc našich přátel myslivosti při nahánění zvěře a rádi bychom je současně pozvali 28. prosince na společnou vycházku honitbou. Je

již dlouholetým pravidlem, že toto společné setkání členů a přátel myslivosti ukončí náš spolkový kalendářní rok.

Vlastimil Bucňák
člen MS Doubrava Zahnašovice

Zhodnocení uplynulé fotbalové sezóny

Blíží se konec roku a to je čas kdy se má hodnotit co se povedlo, co se mohlo udělat lépe. Náš fotbalový oddíl se snaží udržet „při životě“, ale je to rok od roku těžší. Hráči stárnou a mladých, co by je měli po čase nahradit je málo. Před začátkem sezóny jsme získali dva hráče, ale bylo by potřeba aspoň pět hráčů. Snažíme se, hledáme, ale přivést nové hráče je problém. Tento problém není jen u nás, ale ve většině mužstev v okolí. Některá mužstva se dokonce nesešla v požadovaném počtu a prohrála kontumačně, což se nám zatím nestalo. Vedení oddílu se snaží, aby hráči měli, co nejlepší podmínky s ohledem

na finance klubu. Hřiště je celkem v dobrém stavu, od jara by se mělo pravidelně zavlažovat, tím pádem by se měl trávník zlepšit a možná to přiláká nové hráče. Po podzimní části nám patří předposlední místo. Vyhráli jsme dva zápasy, třikrát remizovali a osm zápasů jsme prohráli. Až na jeden zápas v Pravčicích, jsme neodehráli špatné zápasy. Někdy nám chybělo trochu štěstí v koncovce nebo větší přízeň rozhodčích. Také lépe zvládnuté pokutové kopy, které se kopou při remízovém stavu. Třikrát jsme neuspěli, to je tři body navíc. Mužstvo nebude v zimní přestávce zahálet, je objednaná tělocvična, kde se hráči

připraví na jarní část, aby počet vítězných zápasů přibýlo. Znovu musím poděkovat všem lidem, kteří nám pomáhají, jak při přípravě hřiště, při lajnování nebo naším sponzorům a také obecnímu úřadu. Bez této pomoci by jsme to měli hodně těžké. Také děkuji naším fanouškům, kteří jezdí

nebo chodí na naše zápasy. Přejí pěkné prožití vánočních svátků a vše nej v novém roce.

*Roman Adámek
člen výkonného výboru
SK Slavoje Zahnašovice, z.s.*

Nová rybářská chata v Zahnašovicích

Již delší dobu probíhala na schůzích rybářského spolku diskuze o výstavbě rybářské chaty. Čtyři roky naši členové úmorně pracovali nejen na úpravě a zvelebování areálu rybníka, ale i na různých brigádách, hlavně pro obecní úřad, aby si svůj sen mohli někdy v budoucnu splnit. Tento rok nastal mimořádný okamžik. Vzhledem k dobré finanční situaci našeho spolku, štědré dotační pomoci sdružením od obecního úřadu, vzájemné vstřícnosti myslivců a hlavně díky pevnému odhodlání všech členů se přání stalo skutečností.

V jarních měsících byl odsouhlasen na schůzi projekt a financování této dřevostavby. Padlo rozhodnutí na montovanou chatku, která nemá pevný základ a je ji možné kdykoliv přesunout. V pátek 28. října konečně nastal den „D“, kdy jsme mohli montovat, stavět a natírat naši vysněnou chatu. Všichni jsme byli na sebe v tento okamžik patřičně hrdí. Podařilo se nám vlastním úsilím něco vybudovat a všichni věříme, že nám tato malá základna bude sloužit dlouhá léta.

Už se těšíme, že si konečně začneme i užívat našeho koníčka – rybaření. Vždyť hlavně proto jsme to všechno dělali a pro samou práci nám na něj vůbec nezbyval čas. A proč vlastně jsme ji budovali? Určitě jako spolek potřebujeme své zázemí nejen pro schůze, náradí a zábavu, ale i jiné akce. A to je nejlepší vždy ve vlastním. Věříme,

že se nám někdy v budoucnu podaří opět ve spolupráci s kulturním výborem obecního úřadu pro ty nejmenší uspořádat nějaké pohádkové odpoledne, třeba přijdou rybářské závody, možná i myslivecký spolek uvítá tuto lokalitu jako vhodnou pro občerstvení v průběhu honu. Závěrem bych chtěl poděkovat všem členům rybářského spolku, místnímu obecnímu zastupitelstvu a všem ostatním, kteří nám s tímto projektem pomáhali.

*Petrův zdar
Vlastimil Bucňák
předseda spolku*

SEDM MĚSÍCŮ V AFGHÁNISTÁNU

Víte, kde přesně leží Afghánistán? Tohle byla moje první otázka, když jsem se dozvěděla, že bych měla odjet do zahraniční mise nasazené právě na tomto území, a to konkrétně v jeho hlavním městě – Kábul. Jako pro vojáka z povolání byla mise pro mě výzvou a svým způsobem něčím lákavým, co jsem měla potřebu zažít a zkusit. Afghánistán leží ve středu Asie. České jednotky jsou v této islámské republice rozmístěny na více místech. Mise, které jsem se účastnila já, byla výcviková mise s názvem Resolute Support Mission a jejím hlavním úkolem bylo logisticky a administrativně zastřešit všechny jednotky a prvky Armády České republiky působící na území Afghánistánu.

Do této mise se rotuje každého půl roku a já tam nakonec trávila přesně sedm měsíců. Datum odletu do mise padl na pátek 13. listopadu 2015. To zrovna nezní jako šťastné datum, ale naštěstí na pověry nevěřím. Vyplatilo se..

Odlétali jsme z vojenského letiště Praha Kbely v 1 hodinu ráno. I když člověk vyslechne zkušenosti a zážitky od druhých a vidí fotografie, stejně je stále v napětí a v očekávání, jaké to tam vlastně bude a co ho všechno čeká. Kufry jsem měla sbalené už tři týdny před samotným odletem, protože ty nám přepravoval vojenský nákladní letoun zvlášť. Do letadla jsme tedy měli povoleno vzít si pouze jeden větší batoh s hlavními věcmi, s kterými jsme měli vydržet než se k nám dostali naše zavazadla. Když kapitán letu začal hlásit, ať se připoutáme a připravíme k přistání, téměř všichni zbystřeli a začali vyhlížet panorama z okna letadla. Při pohledu na ty krásné zasněžené hory se tajil dech, člověk by ani nevěřil, že letí do země plné konfliktů.

Let trval šest hodin a do Kábulu jsme přiletěli zhruba o půl 11 místního času. Časový posun tam byly plus 3 a půl hodiny. Po přistání na letišti HKIA (Hamid Karzai International Airport) v Kábulu nás autobus převezl do

odbavovací haly a všichni jsme prošli důkladnou kontrolou vojenské policie a obdrželi prozatímní kartičky opravňující ke vstupu a pobytu na vojenské základně.

U východu z budovy už nás vítali čeští vojáci, které jsme přijeli střídat v jejich misi. Zavedli nás na ubytovací tranzit, provedli narychlo základnou. Pokoje na tranzitu byly plné dvoupatrových starých postelí a já bydlela na jednom spolu s dalšími šesti ženami. Necelý měsíc jsme si jako nové úkolové uskupení přebírali pracovní záležitosti a dne 10. 12. 2015 jsme oficiálně převzali operační úkol a začali naplno fungovat. Moje funkce spočívala v nakupování a pořizování materiálu a služeb v místě nasazení. Tato práce mě velmi naplňovala a hlavně také bavila. Denně jsem se dostávala do kontaktu s místními obyvateli, kteří nám toto zboží a služby zprostředkovali. A musím přiznat, že to s nimi občas nebylo jednoduché, avšak o to zajímavější.

Afghánští obyvatelé trpí velkou mírou negramotnosti, což dokazovaly zkušenosti při obchodování s nimi. Neščetněkrát bylo problémem, aby afghánec pochopil, co vlastně po něm chceme. Komunikace s nimi probíhala v angličtině, a to jak telefonicky, tak přes email. Když jsem potřebovala nakoupit konkrétní materiál, nestačilo jen zaslat podrobný seznam věcí, ale velmi se osvědčilo ke každé věci přiložit minimálně jeden obrázek, který definoval, co danou věcí vlastně zamýšlíme nakoupit. I přes to všechno se nám ne vždy do rukou dostala požadovaná věc.

Zboží jsme si většinou přebírali za branami vojenské základny. K tomu, abychom mohli vyjet mimo základnu, jsme potřebovali ochranku. Tu nám poskytovala naše vojenská policie, tam zvaná jako CPT (Close Protection Team). Před každým samotným výjezdem ze základny jsme měli vždy poradou se CPT o tom, jak vše bude probíhat. Následovalo vystrojit se neprůstřelnou vestou, přilbou, vysílačkami, zbraněmi, nasednout do obrněných vozidel

a vyrazit. Po tom, co nás tamní vojenská ostraha pustila branou ze základny, jsme vždy telefonicky kontaktovali naše dodavatele, zda již čekají na smluveném místě. Ani tohle kolikrát neprobíhalo hladce. Afghánci totiž vůbec neřeší čas. Domluvíte se s nimi na schůzku v 10 hodin a oni přijdou v 11 (a to je ještě jeden z lepších případů). Samozřejmě vůbec nechápali, proč se nám to zdá divné. Pro nás ale každá zbytečná minuta „venku“ byla možným ohrožením a kolikrát nebylo vůbec příjemné mezi místními čekat na toho jednoho. Afghánské děti se sbíhaly kolem našich aut a dožadovaly se vody, sladkostí či čehokoliv, co bysme jim mohli nechat. Několikrát tedy byly naše výjezdy neúspěšné, dodavatelů jsme se nedočkali. Dalším důvodem bylo nepochopení se při komunikaci. Nejednou se stalo, že jsme čekali na dodavatele a po několikaminutové telefonické debatě jeho lámanou angličtinou jsme zjistili, že sice na nás taky čeká, ale stojí úplně u jiné základny vzdálené asi 20 km od nás. A nebo se úspěšně s dodavatelem setkáte a říkáte si, jak je vše na dobré cestě. Jenže po rozbalení krabic s požadovaným zbožím zjistíte, že to vůbec není to, co jste od nich chtěli nakoupit. Pak už nezbývalo, než si domluvit novou schůzku a vše zkusit lépe a minimálně ještě jednou. Zkrátka to bylo pro ně typické.

Systém kontroly zboží a vozidel vjíždících zpět do základny byl důkladný. Nejdříve se projíždělo rentgenovou branou, pak proběhla samotná fyzická kontrola vozidla a zboží ostrahou a nakonec vše prohledali služební psi vycvičení na hledání drog a nebezpečných zařízení. A takhle to probíhalo při obchodování.

Možná víte, že v Afghánistánu mají ženy výhradně nulové postavení a téměř žádná práva. Prakticky o nich rozhodují muži. Nosí tzv. burky, aby zahalily své tělo, dokonce i tvář. Jednat se ženou pro některé afghánce nebylo přirozené. Hodně z nich se mi při jednání a podání rukou ani nepodívalo jako ženě do očí. Nejvíce jsme ale spolupracovali s naším hlavním dodavatelem jménem Mirwais, který pro české jednotky pracoval již 7 let. Ten už byl na obchodování s námi zvyklý. Byl gramotný, inteligentní a většinou se oblékal „v našem stylu“ a nenosil typický

afghánský oděv. Mirwais nám byl nápomocen v každé situaci a rovněž jsme ho v případě potřeby využívali jako překladatele. Jako odměnu jsme považovali jeden večer s ním, kdy nám přichystal s dalšími rodinnými příslušníky afghánskou večeři a my tak mohli okusit jejich typické jídlo, které vůbec nebylo špatné.

Co se týká základny, kromě vojáků z dalších zemí zde bylo i hodně civilistů pracujících pro různé národní organizace. Byly tam dvě jídelny, jedna turecká a druhá americká. Obě nabízely spoustu druhů jídel počínaje ovocem, zeleninou, hlavními jídly až po sladkosti. Na nedostatek jídla jsme si rozhodně stěžovat nemohli, ale chuť na českou kuchyni rostla s každým dalším měsícem. Velmi striktně se dodržovalo mytí a dezinfekce rukou před každým vstupem do jídelny. Jedlo se z papírových talířků a plastovými příbory, o skle nebo porcelánu jsme si mohli nechat zdát. Volný čas jsme vyplňovali zejména sportem, k čemuž sloužil jeden velký stan vybavený posilovacími stroji a menšími místnostmi určenými ke cvičení. Párkrát nás zastihlo silnější zemětřesení, které v těchto oblastech není ničím zvláštním, ale pro mě byla tato první zkušenost silným a ne příliš příjemným zážitkem. Jako normální už mi po pár týdnech přišlo slyšet imámy (vedoucí muslimský duchovní) přednášející modlitby v mešitách, které sloužily muslimům k uctívání jejich boha – Alláha.

Bezpečnostní situace v celém Afghánistánu je nestabilní a nepředvídatelná. I přes hrozící útoky ale můžu říct, že jsme se do žádného přímého kontaktu na základně s těmito hrozbami nedostali a byli jsme za to rádi. Po sedmi měsících jsem se vrátila domů a i když to zní jako dlouhá doba, ve skutečnosti to uteklo jako voda. Tuto výzvu jsem přijala a hodnotím jako velmi dobrou zkušenost zkusit pracovat v podmínkách výrazně jiných než máme ve střední Evropě. Poznala jsem kulturu a chování jiných lidí a v určitých směrech se mi změnil i pohled na život. A kdybych měla jet na misi znovu? Zřejmě bych do toho šla..

Barbora Nečekalová

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

období září - prosinec 2016

Úmrtí

Břetislav Javora – září

RSDr. František Musil – září

Svatopluk Šlahař – listopad

Advent – cestování k Ježíši Kristu

25. listopadu jsme vstoupili do nového církevního roku. Adventní čas, který je prvním obdobím církevního kalendáře, letos trvá plně čtyři týdny. Řekne někdo: „Konečně bude dost času na předsváteční úklid, shánění dárků pod stromeček, pečení a vaření“. Ano, je to důležité, ale právě ten úklid, to běhání po obchodech, pečení a vaření, abychom dopřáli svým blízkým sváteční pohodu, tak dalece většinu z nás unaví, že zapomínáme na to, co je pro vánoční svátky nejdůležitější.

Proč to vlastně píšu, vždyť je to každým rokem stejné. No právě proto. Třeba to letos bude jiné, než v těch před-

chozích letech. Zaměříme se letos na podstatu vánočních svátků, tedy na událost, která rozdělila dějiny lidstva na to, co bylo před a na to, co bylo poté. Jinými slovy na dobu před naším letopočtem a dobu našeho letopočtu. No, řekněme si to na rovinu, dobu před narozením Krista a dobu po narození Krista, ve které vlastně žijeme my, lidé třetího tisíciletí.

Ano, narození Ježíše Krista, to je podstata vánočních svátků. Vánoční svátky nejsou tedy svátky míru a pohody, svátky rodiny, i když to vše k těmto svátkům patří, ale je to oslava Narození Božího Syna Ježíše Krista. Bůh chtěl být tak blízký člověku, že se sám stal člověkem. Je to tak úžasné, že se tomu těžko věří. Kdyby se Ježíš nenarodil, nebyly by žádné vánoce, žádný štědrý večer, stromeček, dárky pod stromečkem, zpívání koled, žádné volno. Ještě, že máme ty svátky. Jsem rád za Vánoce, za to všechno kolem, ale nejradši jsem za dar Božího Syna Ježíše Krista, bez kterého by nebylo to všechno ostatní.

Advent je čas přípravy na příchod Bohem slíbeného a proroky předpověděného Spasitele, Ježíše Krista. Letos se chci řádně připravit na radostnou oslavu výročí tohoto příchodu a setkání se Spasitelem. Ano, já vím, že každé Vánoce jsou jenom určitým nácvikem na ten konečný příchod Ježíše Krista a na radostné setkání s Ním. Možná, že to bude už tento rok.

Rád bych Vám a sobě popřál smysluplné prožití adventního času, kéž ten adventní čas vyústí do radostné oslavy letošních svátku Narození Spasitele.

V modlitbě myslí na Vás všechny váš farář

P. Jerzy Walczak

PLÁNOVANÉ AKCE V ROCE 2017

- 4. 2. Hasičský ples**
- 17. 2. Košť domácích pálenek**
- 19. 2. Maškarní karneval**
- 25. 2. Vodění medvěda**
- 30. 4. Stavění máje + pálení čarodějnic**
- 7. 5. Oslavy 110 let založení sboru dobrovolných hasičů Zahnašovice**
- 27. 5. Kácení máje**
- 30. 6. – 1. 7. Nohejbalový turnaj „Memoriál Ladislava Miklíka“**
- 9. 7. Hodové slavnosti**
- 16. 7. Hasičská soutěž „O putovní pohár starosty obce“**
- 30. 9. Vinobraní**
- 20. 10. Posezení s důchodci**
- 28. 10. Světluškový průvod**
- 2. 12. Vánoční jarmark**

Se svými připomínkami nebo příspěvky se můžete i Vy zapojit do přípravy tohoto občasníku. Kontakt Z. Bucňáková, mobil: 737 923 232, e-mail: zdenka.bucnakova@seznam.cz. Objednání sálu OÚ na rodinné oslavy a společenské akce lze u paní Malošíkové. Poplatek činí 1 500,- Kč.